

PRODUCE
MEDITATIO E. EVANGELII.

DOMINICÆ 8.
POST TRINITATIS

Additis S. Patrum dictis, Quæstio-
numq; aliquot decisione, ad uberio-
rem textus, cum opus est,
explicationem, & Heterodoxorum refutationem.

QUAM

In Regia Aboënsi Academia.

PRÆSIDE

DN. ÆSCHILLO PETRÆO

S. S. Theol. Doct. Profess. & Civitatis ejusdem Pastore.

Examini subijcit, in Auditorio Majori, horis solitis

Ad diem Augustij Anni 1651.

JOSEPHUS GEORGII MOJERUS.
FINLANDUS

(A)

Lyra in hunc locum.

Propheta uno modo idem est quod prælector: Et quia venenum non propinatur, nisi
melle tinctum, ideo subditur: qui veniunt, ad vos in vestitu ovium. Quia falsam
doctrinam palliant, apparentiâ virtutum.

(B)

Theophylactus in hunc locum.

Hoc loco ostendit Christus seipsum Dominum, quandoquidem dicit, Domine Dõine: Nã
ita & se Deum dicit Docet autem nos; si fidem absq; operibus habuerimus, nihil
nobis eam profuturam. Nam dicendo, qui facit voluntatem, non dicit, qui se-
mel facit, Sed qui usq; ad mortem facit.

A B O Æ

Excudebat Petrus Wald/ Acad. Typogr. Anno. 1652.

*Speclatissimis, Reverendis, Humanitate & præstantiâ
intigerrimis VIRIS*

DN. Martino Schilling/ Regij
quod Aboæ est Dicasterij Secretario expeditissimo.

DN. Andreae J. Keckonio, Sch.
Aretopolitanæ Rectori dignissimo, Præceptori haud ita pri-
dem, plurimum honorando.

DN. Erico Pastori in Coppis vigi-
lantissimo.

DN. Jacobo B. Lignipœo, Sch.
Aretopolitanæ Correctori fidelissimo, quondam Præcepto-
ri colendo

DN. Johanni M. Pacchalenio,
Verbi Divini Ministro in Cangasala pervigili.

DN. Nicolao Johannis, Ecclesiæ
Dei in Messukylâ Communitro perfideli.

*Dn. Promotoribus, Benefactoribusq; meis propensissi-
mis & Affinibus dilectissimis, meditationem
hanc Sacram, in grati animi signum, pro benefi-
ctis sæpissime mihi præstitis, per quam officiosè
dedico & offero.*

JOSEPHUS G. Mojerus Respondens



OO



MEDITATIO TEXTUS.
DOMINICÆ 8. POST
TRINITATIS.

In Sanctæ & Summæ Laudandæ Trinitatis, Patris, filii,
& Spiritus Sancti Nomine.

OMnis sermo Dei igni coctus, clypeus est sperantibus in se: ne addas quicquam verbis illius, & arguaris, inveniarisq; mendax. Duo rogavi te, ne deneges mihi, antequam moriar: Vanitatem & verba mendacia longè fac à me: Mendicitatem & divitias ne dederis mihi: tribue tantum victus meo necessaria: ne fortè satiatus illiciar ad negandum & dicam: Quis est Dominus? Aut egestate compulsus furer, & peccem in nomine Dei mei, Proverb. 30: 5. 6. 7. 8. 9.

Quibus verbis Salomō Sapiientissimus egregiè commendat verbum Dei. Quod sit in se certū & infallibile, nihilquè erroris admixtum habeat; nihil quòd seducat à recta viâ ad æternam salutem tendente, quòd luceat, splendeat viamq; monstret non obscure; Sed rectè & benè in hoc mundo incedendi. 2. Quod valeat contra omnes hostes animæ, ut possimus depellere omnes diaboli insultus quando verbum Dei pro nobis adducimus, tum cogitur Satanas cedere, & filijs Dei victoriam concedere. Deinde Salomon prohibet in his verbis, aliquid addendum esse verbo Dei, sic enim fiet, ut qui hoc facit, tandem ar-

guatur & inveniatur mendax. Addere autem verbo Dei est illud contra *Αναλογίαν* fidei explicare, quo ipsum cras-
sum & perniciosissimum committitur mendacium, 3.
In his verbis præcationem instituit piam, petens verbum
Dei & panem quotidianum, ut possit hic pie & tranquil-
lè & illic in æternum vivere. Unde patet Salomonem
solicitem fuisse, non solum de pane quotidiano, sed cum
primis de verbo Dei & verâ Religione. Quomodo etiam
nos solliciti esse debemus, ut veram Religionem retinea-
mus, docetur in hoc Evangelio fufius.

O Remus autem Deum, ut hodiernum, Evangelium ita medi-
tari queamus, ut cedat in nominis divini gloriam, nobis in
augmentum & incrementum doctrine, & bonorum operum,
in spem & fiduciam, & tandem in æternam beatitudinem.
Dicamus igitur. Pater noster &c.

E. V. A. N. G. E. L. Matth: 7: v. 15. usq; ad 24.

Attendite à falsis prophetis, qui veniunt ad vos in
vestimentis ovium: Intrinsicus autem sunt lupi
rapaces. A fructibus eorum cognoscetis eos. Nun-
quid colligunt de spinis uvas: aut de tribulis ficus? Sic
omnis arbor bona fructus bonos facit: Mala autem
arbor malos fructus facit. Non potest arbor bona
malos fructus facere: Neq; arbor mala fructus bonos
facere. Omnis arbor, quæ non facit fructum bonum
exciditur & in ignem mittitur. Igitur ex fructibus
eorum cognoscetis eos. Non omnis, qui dicit mihi,
Domine Domine, intrabit in regnum cælorum: Sed
qui facit voluntatem patris mei, qui in cælis est. Multi
dicent

*dicent mihi, in illa die: Domine, Domine, nonne
in nomine tuo prophetavimus, & in nomine tuo demonia
eiecimus: Et in nomine tuo virtutes multas feci-
mus? Et tunc confitebor illis, quia nunquam novi vos
Discedite a me omnes, qui operamini iniquitatem.*

CHristus in hoc Evangelio, admonitionem instituit se-
cundam, de cavendis falsis prophetis, venientibus ad Ec-
clesiam in vestitu ovium, qui intrinsecus sunt Lupi rapa-
ces. Hortatur nos ad considerandum fructus eos-
rum, ut discamus cognoscere eos ex fructu, quod sint fal-
si prophetae. Illustrat hoc similitudine a spinis & uvis
sumpta, nec non a tribulis & ficibus, postea ab arbore bo-
na & fructibus bonis; Arbore mala & fructibus malis si-
militudinem sumit. Addit etiam qua poena maneat fal-
sos doctores & eorum sectatores, quod sicut ar-
bores malae, non facientes fructum bonum dele-
buntur & in ignem mittentur. Hinc repetit
admonitionem de dignoscendis falsis doctoribus ex
eorum fructibus. Postea addit Dominus admo-
nitionem, de cavenda hypocrisi & simulatione, docens
quod non sufficiat externo modo simulare pietatem, &
interim ipso opere discedere a voluntate Dei. Pradicit
autem Christus multos tales inventum iri in extremo die,
qui extrinsecam istam pietatem mirifice Laudabunt, &
de operibus gloriabuntur miraculosis; quod propheta-
verint in nomine Christi, quod demonia eiecissent in no-
mine eius, quod multas virtutes fecerint in nomine eius;
Verum haec omnia nihil proderint ipsis, siquidem defue-
rit vera fides in Christum. Ideoque confitebitur illis Chris-
tus dicendo: Nunquam novi vos; discedite a me omnes

qui operamini iniquitatem. Exitamur in hoc Evangelio ad servandum Tertium præceptum Dei, quod agit de prædicando & audiendo verbo Domini. Vult enim Deus in hoc præcepto, ut verbum suum purè & sincerè doceatur, nihilq; falsi admisceatur. Monemur in hoc Evangelio seriò & diligentè orandum esse, ut Sanctificetur Nomen Dei apud nos, ut emittat Deus in messem suâ, fideles operarios; à falsis verò doctoribus Ecclesiam suâ servet.

PARTES,

1. De admonitione Christi, quâ jubemur cavere falsos prophetas.
2. De admonitione Christi, quâ jubemur cavere simulationem in cultu divino.

Atq; hæ sunt istæ partes, quas hac vice breviter & simpliciter tractare constituimus: *Omnipotens & æternus Deus, Pater noster cælestis dilectissimus, nobis omnibus benedicat, cunctaq; utiliter & fructuose cedere faciat.*

PARS PRIMA

In quâ meditamur:

I. Quæ causa admonitionis Christi, de cavendis falsis prophetis. Causa indicatur à Christo in verbis præcedentibus apud Evangelistam: Ubi Dei filius hunc in modû loquitur: *Intrate per angustam portam, quia lata porta & spaciofa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt qui intrant per eam, Quo-*
niam

niam angusta porta & arcta via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt qui inveniunt eam. Quibus verbis saluator indicat summum esse periculum, si quis cæcum ductorem sequatur, volens tendere ad æternam salutem. Accidit enim ut ita ductorem cæcum sequens, unâ cum ductore in foveam cadat, & ita æternâ salute excidat. Unica enim est via ad salutem, & quidem illa arcta; in quâ pauci sunt viatores. In alterâ autem viâ ducente ad perditionem multi ambulant. Potest itaq; facile fieri, ut simplex aliquis, multitudine permotus, in illam viam incidat, in qua unâ cum ductore & comite in perditionem ruit. Hinc prouidè diligenter dispiciendum, ut videntem & fidelem ductorem habeamus in viâ salutis. Tales ductores sunt Sinceri & puri verbi prædicatores qui sequendi sunt; atq; inde est, quod Christus admonitionem proponit de cavendis falsis prophetis.

L. C. Non est nisi unica via ad salutem æternam ideòq; una saltem religio vera, quæ ad vitam æternam ducimur. Vanum est itaq; & falsum, quod quidam dicunt quemlibet in suâ religione salvari. Omnis enim religio quæ non cum Christo, contra Christum est, & qui non colligit cum Christo ille dispergit. Luc. 11: 23: Diligenter cavendum ne inde deflectamus ad falsam religionem, quod ei religioni multi sint addicti, & quidem opulentiores & potentiores. Sicuti hoc tempore Papistica religioni ferè potentiores addicti sunt. Hic non movemur, cogitemus intrandum esse per angustam portam, & arctam esse viam, quæ ducit ad vitam, paucosq; esse, qui inveniuntur in eâ. Ecclesia semper fuit pusillus grex respectu eorum, qui extra Ecclesiam sunt. Huic pusillo gregi constantèr adhæreamus, & dabitur nobis regnum quod

quod ante mundi constitutionem pijs paratū est. Matth.
25. Et qui perseveraverit usq; ad finem salvus erit.

II. Qui sint falsi prophetæ.

Mat 24
Quinam sint falsi prophetæ. In N. T. docet Apostolus
dicens ad Gal. 1. 8. 9. Licet nos aut Angelus de cœlo
Evangelizet vobis, præterquam quod Evangelizavimus
vobis, anathema sit. Sicut prædiximus & iterum nunc
dico: si quis vobis Evangelizaverit, præter id, quod ac-
cepistis, anathema sit. Et Christus Salyator inter falsos
prophetas refert illos, qui dicunt Christum esse hic aut il-
lic; qui dicunt esse in deserto, esse in penetrabilibus. De
quibus Christus dicit, quod eis sit non adeò credendum
eò quòd sint pseudochristi & prophetæ. Et quòd tales
surgent & dabunt signa magna & prodigia, etiam Chri-
stus ibi vaticinatur. Tales sunt nostro tempore pseudo-
prophetæ, cū primis pontificij & Calviniani, nec nō Ana-
baptistæ, quos Ecclesiæ nostræ damnant & rejciunt, pro-
pter illorum Doctrinam à Sacra Scripturâ diversam.
Non enim congruit illorum doctrina in omnibus, imò
in pluribus dissentit à nostris parvis Biblijs, quæ sunt no-
stra Catechesis, capita primaria religionis nostræ conti-
nēs. Tales itaq; doctores qui ab hoc discedūt pseudochristi
sunt & pseudoprophetæ. Hos Christus cavere jubet,
dum dicit: Attendite à falsis prophetis. (A)

W
L. C. Animadvertimus ex admonitione Christi
de cavendis falsis prophetis, quòd non simus tuti in Ec-
clesiâ Christi viventes. Sumus sicut oves in medio lupo-
rum. Deponenda est itaq; omnis securitas, vigilandum
& orandum, ne incidamus in tentationē. Desiderat enim
Satanas nos Cribrare sicut triticum, quod diaboli pessimū
desiderium Christus suis discipulis manifestabit, eosq;

ad

ad vigilandum & orandum admonuit. Dolendum est; quòd tam multi in Ecclesia tam securè vivant, ut pro nihilo, ducant veram religionem apud nos seruari, quasi impossibile effet, ut ista à nobis auferretur, sicuti iudæi pro impossibili ducebant, libertatē suā aliquando an illu-ros, tantum clamabant hic templum Domini, hic templū Domini: Verum excitus aliud docuit. Huiusmodi securis hominibus de auferendā aliquando religione minatur Deus Amos 8. cap. Et erit in die illā, dicit Dominus, occidet Sol in Meridie, & tenebrescere faciam terram in die Luminis: Et convertam festiuitates vestras in luctū & omnia cantica vestra in planctum &c. Quia respuunt verbum Dei, inquit Lutherus, ab eis procul auferetur, ita ut nunquam postea inueniant, etsi magno desiderio ad se trahere velent. Ambulemus itaq; in luce, dum lucem habemus, amemus etiam lucem semper, ut filij lucis semper esse possimus, & tandem post hanc mortem eā perfruamur.

III. Modum cavendi falsos

Prophetas. Ut eos rectiūs caveamus, requirit Christus, ut attendamus ad fructus eorum. Nam ex vestitu eorum vix possumus eos dignoscere. Veniunt enim in vestitu oviū i. e. mentiuntur simplicitatem, simulant, exteriorem Sanctitatem propter inanem gloriam & mundanam laudem, aut propter temporalia aliqua, & ut facilius decipiāt simplices. Ne itaq; ulli credendum vult Christus, propter suam simplicitatem, nam Pseudo prophetae veniunt cum simplicitate; Sed intrinsecus sunt lupi rapaces. Sic Baalita 1. Reg. 22. Simulabant diuinam ordinationem, nominabant se prophetas, sua cogitata pro Dei oraculis venditabant; Sic enim respondent sciscitanti Achabo:

Ascende in Ramath, & dabit eam Dominus in manum tuam &c. Et omnibus ejusmodi prophetis, qui in nomine Dei non loquuntur, quod ipsis præceptum fuit, minatur Deus mortem. Deut. 18: 20. 1. Reg. 13: 18, Plal. 98: 7. Jerem. 29: 23. 25. Quia itaq; non credandum vestimentis ovium, siquidem & Christus dicit, sub illo vestitu lupi rapaces celantur, ad aliud confugiendum medium, unde falsi doctores dignoscendi. Illud autem medium est, quod Christus indicat etiam, falsorum doctorum fructus. Hic autem fructus, non est falsorum vita potissimû, sed cum primis doctrina ipsorum, & hinc vult Christus eos doctores dignosci. Quòd si rectè non serent verbum Dei, nec ad analogiam fidei illud explicent, patet quòd illorum doctrina mala sit, falsa, & erronea. Calvinianis pro fructu est, quòd Christus non sit præsens in Sacra cœna. Anabaptistarum fructus est, quod non opus sit ministerio verbi. Quorum omnium doctrina in his enumeratis vitiosa & falsa est, quippè dissentiens ab Evangelio Christi, & Pauli, & totâ sacrâ Scriptura: ideo & fructus est malus, ideoq; arbor, cujus est fructus ille, mala est. Ergo tales doctores meritò comparantur Spinis & tribulis & malis arboribus. Tales itaq; doctores omnes cavendi.

L. C. Videmus magnam partem mundi, horum falsorum doctorum veneno infectam. Videmus etiam & intelligimus nostram simplicitatem, carnis quoq; nostræ infirmitatem; Ad tolerandas persecutiones propter confessionem veræ religionis. Serijs itaq; gemitibus invocandus Deus, ut sinat apud nos verbum rûm sincerè & purè doceri, atq; ita apud nos Sanctificari nomen ejus, ut arceat omnes falsos doctores, tanquàm lupos rapaces, ne invadant gregem pusillum. Oremus cum Salomo-

ne ut longè à nobis faciat vanitatem & verba mendacia
Prov. 30. Ne mittat nobis famem audiendi verbum Dei.
Amos 8. Ne sinat extingui lucem verbi sui apud nos, ut
extrudat fideles operarios in messem suam. Ut det con-
stantiam profitendi veritatem, ne abnegemus Christum.
In summâ, ne inducat nos in tentationem. Fugiamus
etiam nimiam conversationem cum falsis doctoribus.
Qui enim tangit picem inquinabitur ab eâ. Amemus ve-
ros doctores veramq; religionem, & sine dubio illam no-
bis Deus sinceram & incolumem servabit.

IV. Excitum Pseudoprophe-

tarum. Horribilem excitum habebunt omnes falsi
Doctores. Non loquimur autem de excitu, per mor-
tem ex hoc mundo immundo, temporali, in quo sine du-
bio incipit conscientiae cruciatus & vermis rodens; Sed
de statu illorum post hanc vitam, de quo Christus dicit:
omnis arbor quæ non facit fructum bonum excidetur &
in ignem projicietur. Projiciuntur enim doctores falsi
in ignem æternæ gehennæ. Facit autem Christus men-
tionem tum pænarum temporalium, tum æternarum; æ-
ternam pœnam hæreticis adscribit duplicem, 1. Est ex-
cidi; h. e. à consortio omnium bonorum excludi, separa-
ri à Christo, Sanctis angelis & omnibus beatis, & longis-
simo intervallo ab illis separari. 2. Ignis ille horribilis in-
fernalis, qui nunquam extingvetur. Et tunc apparebit
excitus & finis hæreticorum, & tunc fructum reportabunt
falsæ suæ doctrinæ, & idem experientur, qui ab eis sunt
seducti. Quare non immeritò Christus jubet ut cavea-
mus nobis à falsis prophetis, & discernamus Spiritus, num
à Deo sint.

L. C. Cuilibet videndum est, ut in verâ vivat reli-

gione: Ut in rectâ incedat viâ, ut caveat sibi à falsis doctoribus. Non enim Joco res agitur; sed excitus acta probabit, & horribilis poena monet, non solum seductores, sed etiam seductos, ne cœcus dux, se ipsum, & qui se sequuntur, in foveam præcipitet. Quare non levis res est & exigui momenti, in falsâ & verâ religione vivere; Sed plurimum interest. Agamus nos itaq; Deo gratias humilissimas pro luce verbi Dei, pro verâ religione, pro sinceris doctoribus. Habitat verbum Dei (Christi) in nobis abundanter in omni sapientia, docentes & commonefacientes nosmet ipsos in psalmis & hymnis & cantionibus Spiritualibus, in gratiâ, cantantes in cordibus nostris Domino: omne quodcunq; facimus in verbo aut opere, omnia in nomine Domini nostri Jesu Christi, gratias agentes Deo & patri per ipsum.

SECUNDA PARS.

Postquam Christus serio admonuit nos in primâ parte, ut caveamus nobis à falsis prophetis, simulac periculum & penam indicavit, quæ manet omnes falsos doctores, & omnes qui seducuntur ab illis, vidz. quod excidantur & in ignem mittantur, nisi in viam redeant & recipiscant: Jam in Secunda parte generalem admonitionem instituit, ut illi qui in verâ religione vivunt, sive doctores sint, sive auditores, serio rem agant, ne sint hypocritæ & simulatores. Dicit itaq; Christus: Non omnis venit in regnum caelorum, qui dicit Domine Domine. &c.

In qua meditamur :

I. Quinam sint hypocritæ.

Hypocritæ sunt, ut Christus explicat, qui dicunt Domine, Domine, h. e. non habent veram & firmam fidem in Christum, ore saltem appropinquant Christo, corde autem longè remoti sunt ab illo, sicuti judas vocavit Christum magistrum, osculatus est etiam eum, verùm in corde gestavit fel & venenum, voluit enim sicuti fecit prode-
re Christum. Et tales sunt omnes, qui ore profitentur Christum corde autem non credunt, homines ita fallunt: videntur boni Christiani, tolerantur in Ecclesiâ, volunt primi esse, reliquos contemnunt. Sicuti Phariseus iste inflatus dixit: Non sum sicut cæteri homines, & sicuti publicanus iste. Luc. 18. Tales fuerunt pharisæi, qui externa suâ obedientiâ putabant se iustos esse coram Deo; Sicut ille apud Marcum cap. 10. 20. Respondet. Hæc omnia observavi à juventute meâ.

L. C. Fadum & tetrum vitium hypocrisis est, quare diligenter fugiendum, fadum eti hoc vitium & valde dedecet hominem Christianum, habet etiam secum pænâ gravissimam, scilicet flamam gehennæ. Pæditas hujus vitij describitur prolixè Matth. 23. 13: ad 34. Pharaos erat hypocrita Exod. 6. v. 27. 28. 29.

II. Qui non sint hypocritæ.

Qui faciunt voluntatem patris Cœlesti non sunt hypocritæ. Non omnis, inquit Christus: qui dicit mihi Domine &c. Illi verò faciunt voluntatem patris Cœlestis & verè sunt Christiani, qui honorant filium, qui agnoscunt ipsum verum Deum & in eum verè credunt, Joh.

3. Qui credit in Christum non peribit, sed habebit vitam æternam. Qui itaq; sic in Christum verè credit, eiq; constanter adhæret usq; ad finem, qui etiam ornat fidem suam bonis operibus, ille intrabit in regnum cœlorum, & hæc est voluntas patris cœlestis, ut omnis qui credit in filium non pereat; Sed habeat vitam æternam. Et ut luceat lux nostra coram hominibus, ut videant nostra bona opera, & glorificetur pater noster cœlestis. Matth. 5. (B)

L. C. Quia Deus pater cœlestis unicè vult, ut filium ejus JESUM CHRISTUM audiamus, fide amplectamur, amemus & in amore & fide perseveremus, & fides in Christum & amor illius vera sunt dona Dei: Orandum est, ut cœlestis pater, Spiritu suo Sancto, fidem in nobis excitet, Charitatem largiatur, constantiam concedat usq; ad finem perseverandi, & fidem nostram bonis operibus ornandi, ut intremus post hanc vitam regnum cœlorum.

CONcludamas itaq; hęc præcatiunculâ, petentes ut filius Dei, Dominus ac salvator noster JESUS CHRISTUS, Perpetuò nobis adsit, impertiens suam gratiam, Spiritu Sancto in pectorâ nostrâ infuso, ut lucem ac veritatem incorruptæ doctrinæ, firmâ fide conservemus & retineamus, ipsumq; verâ pietate & gratitudine, veris officijs & honoribus in omni æternitate colamus, quemadmodum paulò an-

*te agonem, precatus est ipse æternum patrem: Job.
17. Pater Sanctifica eos, in veritate tuâ, sermo tuus
veritas est,*

Benedictio, & Claritas & Sapientia, & Gratiarum actio, & Honor, & Visa
tus, & Fortitudo, DEO nostro, in Secula seculorum, Amen. Apoc. 7:18

Q U Æ S T I O N E S

A^{l.} *Num hac admonitio de cavendis falsis prophetis per-
tinet ad totam Ecclesiam? Aff.*

Sicut principio concionis cœperat loqui
Apostolis, discipulis & turbis: ita conclusionem
etiam ad totum cœtum accommodat. Et
monet Pseudoprophetas cavendos esse illis, ad
quos veniunt, sinè dubio Ecclesiam, sive audi-
tores, intelligit. Ad illos enim veniunt. Hæc
verò vigilantia & sollicitudo attendendi à falsis
prophetis, præcipuè pertinet, ad officium Apo-
stolorum seu ministrorum. Ita enim Act. 20.
28. Paulus prebyteris seu Episcopis, quos Ephie-
so evocaverat, hanc admonitionem proponit
Attendite vobis & universo gregi. &c.

11. *Num ille qui habet donum prophetandi, demo-
nia ejiciendi, & faciendi virtutes dammandus tanquã
Pseudoprobeta? Rsp.*

Nul.

Nulla modo, Sunt enim hæc dona partim
necessaria ad ministerium, partim utiliter illud
ornant & promovent. Sed Christi sententia hæc
est: hæc dona sola & per se non esse sa-
tis certa *κριτήρια*, ut cui hæc adsunt, consequens
sit necessario doctrinam ejus veram & sanam esse,
ut non opus sit aliquâ consideratione, & inquisi-
tione de doctrinâ, ubi talis externa species adest.
Monet enim Christus etiam pseudopphetas hæc
specie, personâ seu larvâ, indutos in scenam pro-
dire. Quando igitur de doctrinâ instituendum
est judicium, consilium Christi est, non esse primò
& principaliter respiciendum ad externam
illam, quantamcunq; speciem; Sed removendas
esse personas illas è scenâ (sicut dicitur) & ve-
stimentum ovium detrahendum ut qualis doctri-
na ipsorum sit, facilius & rectius dijudicari pos-
sit. Quando enim doctrina depravata est, tunc
externa illa species tantum est larva & de-
cipula ovium. Hoc igitur primum est
Sicut non ex folijs & floribus judica-
tur de arbore, ita separandum est
vestimentum ovium ab
ipsâ doctrinâ.

